

Dana 19.10.2012. Savez antifašista Istarske županije i Društvo „J.B.Tito“ Pula, održali su javnu tribinu o knjizi dr. Josipa Jurčevića: „Prikrivena stratišta i grobišta jugoslavenskih komunističkih zločina“. Pošto vaš predstavnik nije bio prisutan tribini, a s obzirom na značaj teme, molimo Vas da u Vašem mediju objavite ovo naše saopćenje.

Knjiga dr. Jurčevića već samim naslovom upućuje na problematičnost svog sadržaja što potvrđuju i predstavljeni rezultati navodnog „istraživanja“. Istražujući ratne i poratne žrtve II. svjetskog rata, autor je utvrdio postojanje 1517 „masovnih stratišta i grobišta“ za koje odgovornost snose u preko 95% slučajeva „jugoslavenske komunističke vlasti“; cca 2,5% četnici; 0,33% njemačka okupaciona vlast; 0,13% vlasti NDH i 0,07% talijanska okupaciona vlast.

Jasno da se do takvih rezultata nije moglo doći nikakvim ozbiljnim istraživanjem nego samo proizvoljnim konstrukcijama i falsifikatima. Pristupajući svojem istraživanju dr. Jurčević nije uopće definirao predmet istraživanja niti je utvrdio kriterije i karakteristike prema kojima će prikazati rezultate.

- Govori se o „masovnim stratištima i grobištima“, a čitalac ne može znati što je grobište, a što stratište, niti koji su kriteriji za proglašavanje nekog grobišta masovnim.

- U uvodnom dijelu je istaknuto da će se istraživati grobišta nastala krajem rata i u neposrednom poraću (znači 1945.) međutim u obradu su uzeta grobišta nastala od 1941. pa do 1974.. Ta su grobišta, naravno, proizvoljno odabirana za obradu.

- Žrtve se dijele po pripadnosti civilnim ili vojnim strukturama, kao i po nacionalnosti, ali se uopće ne uzimaju u obzir okolnosti stradanja.

Autor uopće ne razlikuje nevine žrtve od žrtava stradalih u oružanim sukobima (iako je oko 50% grobišta nastalo u ratnim uvjetima), niti razlikuje „žrtve“ osuđene zbog zločina. Treba naglasiti da je u sukobima sa NOV Hrvatske na hrvatskom prostoru poginulo 190.000 neprijateljskih vojnika čija su grobišta većinom nepoznata kao i 66.000 hrvatskih partizana čija su grobišta također u jednom dijelu nepoznata, o čemu autor uopće ne vodi računa.

Sve te proizvoljne polazne pretpostavke omogućavaju da se u toku istraživanja gomilaju falsificirani rezultati i zaključci. Za ilustraciju tih tvrdnji možemo kao primjer uzeti Istarsku županiju. Na 16 navedenih „masovnih grobišta“ u Istri za 4-5 se na prvi pogled može vidjeti da se radi o izmišljenim grobištima, a u 5 grobišta autor nalazi „hrvatske vojnike“ (ustaše i domobrane) kao žrtve „jugoslavenskih komunističkih vlasti“. „Hrvatskih vojnika“ na koje misli dr. Jurčević u Istri nikada nije bilo, a vrijeme stradavanja smješta u 1943. godinu, kada je u vrijeme Romelove ofenzive u nekoliko dana poubijano nekoliko tisuća nevinih Istrana i u 1944. godinu u vrijeme kada su Nijemci, uz pomoć domaćih fašista palili i ubijali u Šainima, Bokordićima, Gajani, Lipi, Brgudcu.

Po dr. Jurčeviću su se čak i u proljeće 1945. „hrvatski vojnici“ povlačili iz pravca Pule prema Sloveniji, što je potpuna besmislica. S druge strane „istraživanja“ su pokazala da u Istri uopće nije bilo talijanskih, a ni njemačkih fašista. U Istri je istina bilo, uz 17.000 žrtava fašizma, i mnogo manji broj žrtava na strani fašista (271), i za njih se znaju imena, znaju se grobišta i znaju se razlozi zbog kojih su osuđeni. Proizvoljnosti i fasifikati utvrđeni za Istarsku županiju protežu se kroz cijelu knjigu.

- Od 1517 grobišta za dobar dio se može na prvi pogled utvrditi da su izmišljena. Dio se odnosi na ponavljanje istog grobišta dva i više puta, dio na grobišta za koja se ništa nezna, osim eventualno su počinitelji „jugoslavenske komunističke vlasti“.

- Sva se grobišta tretiraju kao „masovna“ iako je za neka utvrđeno da sadrže ostatke 2-3 žrtve, za mnoga se i po lokaciji može lako utvrditi da ne mogu biti masovna.

- Sva grobišta nastala u ratnim uvjetima, znači u oružanim sukobima tretiraju se kao rezultat „jugoslavenskih komunističkih zločina“.

- U popratnoj dokumentaciji se navodi veliki broj sudskih dokumenata, što pobija tvrdnje da su

sve „žrtve“ likvidirane bez suđenja, ali i teze da su sve žrtve bile nevine.

- Na primjeru Istre vidljivo je da je falsificirano niz povijesno utvrđenih činjenica.

Jasno da se takvim „istraživanjem“ može doći do rezultata kakvi su navedeni na početku. Falsificiranih podataka se može nabrajati na stotine (pa i na tisuće, ako se uzme u obzir da se uz nega grobišta navodi više falsifikata). Svi primjeri za to se ne mogu navesti, ali se neke ipak moraju izdvojiti.

Za Jasenovac se ništa ne zna, pa čak ni počinitelji, a za Jadovno se tvrdi da se u jami nalaze Hrvati, žrtve „jugoslavenskih komunističkih zločina“. Iz svega proizlazi da je istraživanje svjesno rezultiralo lažnim brojem grobišta, lažnim brojem žrtava, lažnim okolnostima pod kojima su žrtve stradale kao i lažnom strukturom žrtava.

Sve to se radi s ciljem revizije nedvosmisleno utvrđene i prihvaćene povijesti II. svjetskog rata i rehabilitacije fašizma.

Ne treba zaboraviti da je u II. svjetskom ratu stradalo preko 50 miliona nevinih žrtava i da su za sve njih pravi krivci njemački nacizam i njihovi pomagači, među kojima su značajnu ulogu odigrali i „hrvatski vojnici“.

Sve ovo ne treba navoditi zbog značaja dr. Jurčevića i njegove knjige. Bitno je utvrditi i tko iza te knjige i tog istraživanja stoji.

Autor navodi da je istraživanje naručio (pa valjda i platio) DORH i Državni arhiv. Na više prezentacija knjige uz dr. Jurčevića obavezno prisustvuju predstavnici Crkve, dok nadbiskup Bozanić, vjerovatno na temelju rezultata iznesenih u knjizi traži reviziju povijesti. Predsjednik HDZ-a Tomislav Karamanko, koji bi sutra htio biti premijer je očigledno pratio to istraživanje jer je već u travnju 2011. najavio postojanje preko 1.500 masovnih grobnica uz obećanje da će se prisutpiti njihovom iskapanju. Te navedene strukture i njihovi predstavnici trebali bi poštovati Ustav Republike Hrvatske koji se jasno opredijelio prema antifašizmu.

Predsjednik
Ravnić

Saveza antifašista IŽ, Tomislav

Predsjednik Društva „J.B.Tito“ Pula,

Ratko Crnobori